

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/95/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116217009
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6116217009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzurikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu E. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. J., M. Z., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, Mierové námestie 1, Ilava, v konaní zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Petrom Petríkom, advokátom, Advokátska kancelária Banská Bystrica, so sídlom Ruttkaya Nedeckého 5321/12, proti žalovanému Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom Banská Bystrica, Komenského 7, o zaplatenie 5000,-Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/54/2016-113 zo dňa 26. 04. 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/54/2016-113 zo dňa 26. 04. 2018 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len ako „súd prvej inštancie“) žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok rozsudku) a o trovách konania rozhodol druhým výrokom tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podanou žalobou zo dňa 07. 09. 2016 žiadal súd, aby žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 5.000,- Eur z titulu jeho ohrozenia zdravia a nútenia stať sa závislým na fajčení.

2. Po vykonaní dokazovania v predmetnej veci súd prvej inštancie poukázal predovšetkým na dôkaznú povinnosť a dôkazné bremeno, ktoré zaťažuje strany sporu. Uviedol, že súd je povinný vykonať iba navrhnuté dôkazy ak ich uzná za právne relevantné. Po poukázaní na povinnosť tvrdenia a tomu zodpovedajúce dôkazné bremeno, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca v konaní neunesol jednak bremeno tvrdenia, ktoré malo byť rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci tak, aby jeho žalobe mohlo byť po vykonaní dokazovania vyhovené. Podľa názoru súdu prvej inštancie v konaní neboli preukázané, pretože neboli ani tvrdené rozhodujúce okolnosti, na základe ktorých mal súd možnosť posúdiť odôvodnenosť žaloby žalobcu. Žalobca len celkom stručne tvrdil, že skutočnosť o tom, že bol umiestnený v cele pôvodne určenej pre fajčiarov (v čase jeho umiestnenia však celý určenej pre nefajčiarov), malo u neho dôjsť k závažnému ohrozeniu zdravia a života a pobytom v takejto cele bol nútený k závislosti na nikotíne. Žalobca v konaní netvrdil, aký je jeho zdravotný stav okrem strohého konštatovania o tom, že trpí kardiovaskulárnym ochorením, ktoré vylučuje, aby sám bol fajčiarom a tak isto v konaní nijakým spôsobom netvrdil, aké zhoršenie jeho zdravotného stavu malo nastať počas pobytu 7 dní v cele pôvodne určenej pre fajčiarov. Netvrdil, aký je jeho súčasný zdravotný stav. Na výzvu súdu žalobca navrhol ďalšie dokazovanie, ktoré však súd vo veci nenariadil, pretože navrhnutým dokazovaním sa mali preukazovať iné okolnosti, než ktoré neboli predmetom sporu.

Predmetom sporu bolo riešenie otázky, či pobytom žalobcu v cele pôvodne určenej pre fajčiarov došlo u neho k takému zhoršeniu zdravotného stavu, na základe ktorého by bol ohrozený na svojom zdraví či živote, resp. bol nútený k závislosti na nikotíne. Návrhy na vykonanie dokazovania ohľadne stanovísk Úradu regionálneho zdravotníctva ohľadne dodržania zákonných noriem zákona o ochrane nefajčiarov, resp. výsluchov svedkov spolu odsúdených žalobcu by k preukázaniu podstaty žaloby nedošlo. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie dokazovanie tak, ako ho navrhol žalobca nevykonával. Ďalej súd konštatoval, že zo strany žalobcu takéto protiprávne konanie žalovaného nebolo preukázané, a to nijakým spôsobom. Ďalším nevyhnutným atribútom pri skúmaní nároku na právo zo zodpovednosti za škodu je vznik škody, ktorá je predpokladom vzniku občianskej zodpovednosti za škodu. Žalobca v tejto časti nijakým spôsobom neodôvodnil, netvrdil a nepredkladal dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení o tom, že škoda, ktorá mu mala vzniknúť je v rozsahu 5000,- Eur tak, ako sa v žalobe jej zaplata domáhal. Za najpodstatnejšie v danom prípade súd prvej inštancie považoval nepreukázanie následného atribútu prípadnej zodpovednosti za náhradu škody, ktorá je definovaná ako zistenie existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou ako základným predpokladom pre vznik zodpovednosti za škodu. Príčinná súvislosť musí byť pritom v konaní bezpečne preukázaná a nestačí iba jej pravdepodobnosť. Takáto dôkazná povinnosť je na strane poškodeného, v danom prípade žalobcu. Vzhľadom k tomu, že v konaní neboli splnené atribúty pre úspešné priznanie nároku na náhradu škody, súd konštatoval, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a z uvedeného dôvodu preto súd žalobe žalobcu vyhovieť nemohol. Žalobca netvrdil a nijakým spôsobom nepreukázal jednoznačne, že jeho umiestnením do cely č. 20 v rozsahu 7 dní, cely nefajčiarskej, ktorá však síce pôvodne bola určená ako fajčiarska, došlo k zhoršeniu jeho zdravotnému stavu, resp. ohrozenia života tak, že by mohol súd konštatovať, že nárok žalobcu je v danej veci odôvodnený. Žalobca nepreukázal, že len a práve z dôvodu jeho pobytu v uvedenej cele došlo k zhoršeniu zdravotného stavu a to za absencie tvrdených skutkových okolností ohľadom jeho pôvodného zdravotného stavu, resp. stavu súčasného, ktorý mal byť práve podrobený takémuto preskúmaniu. Súd prvej inštancie preto žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 tak, že žalovaná v tomto konaní by mala nárok na náhradu trov konania, avšak takýto nárok si neuplatnila, a preto súd rozhodol tak, že žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f), g) a h) Civilného sporového poriadku. Namietal, že prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu sa domáhal, aby bol vykonaný dôkaz výsluchom svedkov, ktorí v danom čase mohli vnímať, v akom stave sa predmetná cela nachádzala v čase príchodu žalobcu, t. j. či bola vyvetraná, vyčistená, vynesené smeti, vymenené vankúš a paplón, a pod.. Bez vykonania tohto dôkazu súd nepreskúmateľne prebral tvrdenie žalobcu (správne zrejme žalovaného) o tom, že cela bola vyčistená a „zmenená“ na nefajčiarsku. Rovnako ostalo neobjasnené za akých podmienok môže (a či vôbec môže) žalovaný zmeniť fajčiarsku celu na nefajčiarsku, opätovne prvostupňový súd nekriticky, bez akéhokoľvek podkladu, prebral záver žalovaného ohľadom postupu a správnosti zmeny fajčiarskej cely na nefajčiarsku. Žalobca prostredníctvom svojho obhajcu navrhol, aby sa v konaní vyjadril Úrad regionálneho zdravotníctva, či postupom v rozsahu ako ho opísal žalovaný pred súdom prvého stupňa nedošlo k porušeniu zákona. Prvostupňový súd však takýto dôkaz nevykonával. Záver konajúceho súdu obsiahnutý v bode 18. a 19. rozhodnutia tak vzhľadom na nevykonanie navrhovaných dôkazov, považuje žalobca jednak za nepodložený a jednak za nepreskúmateľný, nakoľko mu nie je zrejmé, ako mohol prvostupňový súd dospieť k takému záveru bez vykonania navrhovaných dôkazov. Dôkazy, ktoré žalobca navrhoval vykonať, mali preukázať ohrozenie jeho zdravia. Tým, že súd nevyočul svedkov, nevykonával úkony potrebné k zisteniu stanoviska úradu regionálneho zdravotníctva, nebol riadne zistený skutkový stav, najmä, či bolo umiestnenie žalobcu v danej cele v súlade so „Zákonom na ochranu fajčiarov“, či takýto stav mohol alebo nemohol ovplyvniť jeho zdravie, alebo nie. Súd prvej inštancie tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Keďže súd nevykonával žalobcom navrhované dôkazy, a to najmä stanovisko, nebolo možné požiadať úrad regionálneho zdravotníctva, aby sa vyjadril ku dôsledkom stavu, a preto potom záver uvedený v bode 21. rozsudku, považuje žalobca za predčasný, nepreskúmateľný a nepodložený. V prípade, ak by sa bol úrad vyjadril ku všetkým okolnostiam, mohol ďalej žalobca produkovať dôkazy na preukázanie ním tvrdených okolností. Ďalej žalobca v odvolaní poukázal na znalecký posudok č. 69/2018 vypracovaný v inej veci (konanie vedené pred Okresným súdom v Trenčíne sp. zn. 6Nt/11/2018). Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu mu bola uprená

možnosť riadne zistiť skutkový stav a preukázať svoje tvrdenia. Navrhol preto, aby v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b), event. písm. c) CSP odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému súdu. Zároveň uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomným podaním zo dňa 20. 06. 2018, doručeným súdu prvej inštancie dňa 22. 06. 2018 vyjadril žalovaný. Uviedol, že predmetom žaloby bolo tvrdenie žalobcu, že jeho pobytom v cele pôvodne určenej pre fajčiarov, došlo k ohrozeniu jeho zdravia a života, resp. núteniu jeho osoby k závislosti na nikotíne. Vykonanie dôkazu výsluchom svedkov, ktorí boli v predmetnom čase (7 dní) umiestnení so žalobcom v jednej cele, považuje žalovaný za irelevantné z dôvodu ich nekompetentnosti, či znalostí prispieť k posúdeniu otázky, ktorá je predmetom sporu. Žalovaný opätovne poukázal na ust. § 18 ods. 9 zák. č. 475/2005 Z. z., podľa ktorého sa podľa potrieb odsúdených zriaďujú fajčiarske a nefajčiarske cely. Z uvedeného znenia zákona vyplýva, že samotné zriaďovanie fajčiarskych a nefajčiarskych cel, nie je nemenné a je podmienené potrebami odsúdených. Ďalej uviedol, že vykonanie dokazovania vypracovaním stanoviska regionálneho úradu verejného zdravotníctva, by neprispelo k preukazovaniu podstaty žaloby, žalobca navrhoval preukazovať iné okolnosti, ktoré nie sú predmetom sporu. Znalecký posudok č. 69/2018, ktorý tvorí prílohu odvolania vo svojich záveroch nekonštatuje zhoršenie zdravotného stavu žalobcu, práve naopak, konštatuje, že žiadna z chorôb v súčasnosti odsúdeného X. V., bezprostredne neohrozuje na živote. V doposiaľ vykonanom dokazovaní nebolo zo strany žalobcu preukázané, akým závažným spôsobom bolo ohrozené zdravie a život žalobcu a akým spôsobom bol nútený k závislosti, resp. akým závažným spôsobom bol porušený Zákon o ochrane nefajčiarov, príp. zhoršenie zdravotného stavu. Žalobca ničím nepreukázal, že by došlo k zhoršeniu, resp. ohrozeniu jeho zdravotného stavu, dokonca ani neuviedol, k akému konkrétnemu zhoršeniu, resp. ohrozeniu u neho malo dôjsť. Žalobca bol v bývalej fajčiarskej cele umiestnený len 7 dní, pričom táto bola pred jeho umiestnením dôkladne vyčistená a v cele bol umiestnený s nefajčiarmi. Je vylúčené, aby takýto krátky pobyt v cele, v ktorej sa v čase jeho pobytu nefajčilo, spôsobil žalobcovi akékoľvek zhoršenie zdravotného stavu, resp. ohrozenie života a zdravia. Taktiež nebol zo strany žalobcu preukázaný vznik akejkoľvek škody a existencie príčinnej súvislosti medzi konaním Ústavu Banská Bystrica a prípadnou vzniknutou škodou. Absentuje tiež zdôvodnenie na preukázanie tvrdení, že škoda, ktorá mala žalobcovi vzniknúť je v rozsahu 5.000,-Eur. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Vyjadrenie žalovaného bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 31. 07. 2018. Žalobca (ani jeho právny zástupca) sa k uvedenému nevyjadrili.

6. V dôsledku podaného odvolania žalobcu, krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

7. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Na základe podaného odvolania žalobcu tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP.

11. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci, odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí o veci samej, ako aj s jeho

dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom konštatuje ich správnosť. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; pokiaľ sa týka preskúmania veci samej odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

12. Odvolací súd uvádza, že žalobca ťažiskovo v podanom odvolaní tvrdí, že nevykonaním navrhnutých dôkazov mu súd odňal právo konať pred súdom; konkrétne žalobca namieta nevykonanie dôkazu dotazu na Úrad regionálneho zdravotníctva v otázke, či postupom v rozsahu ako ho opísal žalovaný pred súdom prvého stupňa nedošlo k porušeniu zákona. Žalobca taktiež namieta nevykonanie výsluchu svedkov, ktorí v danom čase mohli vnímať v akom stave sa predmetná cela nachádzala v čase príchodu žalobcu. Žalobca v odvolaní namietal, že tým, že súd nevy počul svedkov, nevykonával úkony potrebné k zisteniu stanoviska úradu regionálneho zdravotníctva, nebol riadne zistený skutkový stav veci, najmä, či bolo umiestnenie žalobcu v danej cele v súlade so zákonom na ochranu fajčiarov (správne zrejme ochranu nefajčiarov) a či takýto stav mohol alebo nemohol ovplyvniť zdravie žalobcu. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku konštatoval a postupne bližšie zdôvodnil, že žalobca podaným návrhom a ani následne v priebehu konania nepreukázal ani jeden zo základných zákonných atribútov, predpokladov potrebných pre priznanie nároku na náhradu škody. Odvolací súd poukazuje na samotnú žalobu žalobcu označenú ako „žaloba o zaplatenie 5 000 Eur“, v ktorej uviedol, že žalobu odôvodňuje „skutočnosťami opísanými v pokuse o zmier adresovanej GR ZVJS SR dňa 05. 07. 2016. Všetky cely, na ktorých bol umiestnený od 08. 06. 2016 do 06. 07. 2016 sa používali - používajú aj na umiestnenie fajčiarov. Predmetné cely sú napáchnuté nikotínom, dechtom a sú zdravotne závadné, zdraviu škodlivé obzvlášť jeho osobe chorej na srdce“.ústav úmyselne ohrozil zdravie žalobcu účelovo ho nútil stať sa závislým, začať fajčiť, keďže držal žalobcu vo fajčiarskom prostredí. Konaním žalovaného jednoznačne bolo ohrozené závažným spôsobom zdravie žalobcu, život, bol nútený k závislosti resp. nútený stať sa závislým, a zároveň bol závažným spôsobom porušený zákon o nefajčiároch. Sumu 5 000 Eur si nárokuje za ohrozenie zdravia.

13. Odvolací súd konštatuje správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že z takto koncipovanej žaloby žalobca v konaní nielen nepreukázal, ale ani náležitým spôsobom netvrdil rozhodujúce skutočnosti nevyhnutné pre pozitívne rozhodnutie o nároku na náhradu škody. Odvolací súd poukazuje na základnú zásadu Civilného sporového poriadku obsiahnutú v čl. 8 CSP (procesné povinnosti a procesné bremená), v zmysle ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle uvedeného dôkazná povinnosť zaťažuje v kontradiktórnom spore obe sporové strany v rozsahu ich tvrdení dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena je sankcionované stratou sporu.

14. Pokiaľ sa žalobca podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 5 000 Eur titulom náhrady škody na ohrozenie resp. poškodenie zdravia bolo na ňom, aby preukázal: porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného, samotný vznik a výšku škody, príčinnú súvislosť medzi škodou a škodlivým následkom. I odvolací súd v predmetnej veci konštatuje, že žalobca nepreukázal akékoľvek protiprávne konanie (resp. porušenie povinnosti) žalovaného, keďže zo zhodných vyjadrení žalovaného, ako aj samotného žalobcu od počiatku konania vyplýva, že žalobca bol po celé rozhodné (ním označené) obdobie umiestnený do cely nefajčiarskej, spolu s ostatnými nefajčiarmi. Pokiaľ žalobca navrhoval vykonanie dôkazu dopytom na Úrad regionálneho zdravotníctva, odvolací súd uvádza, že povinnosťou žalobcu bolo v danom type konania tvrdiť a označenými dôkazmi i preukázať porušenie povinnosti, resp. protiprávne konania a nie v konaní navrhovať dokazovanie za účelom zistenia, či vôbec takéto porušenie nastalo, t.j. či ústav pri jeho umiestnení na celu nefajčiarsku porušil alebo neporušil právny predpis.

15. Žalobca nepreukázal ani vznik akejkoľvek škody. V danom prípade z obsahu jeho podania - žaloby vyplýva, že škodou malo byť jeho poškodenie resp. ohrozenie zdravia, príp. tá skutočnosť, že bol nútený stať sa závislým od nikotínu. Uvedené je len naznačené tvrdenie, pričom z obsahu žaloby nijakým spôsobom nevyplýva, v čom má spočívať poškodenie resp. ohrozenie, či zhoršenie zdravia žalobcu. Žalobca neuviedol, akým ochorením v súčasnosti trpí, v tomto smere ani nepoukázal na relevantné dôkazy, žalobca netvrdil a nepreukázal aký bol jeho zdravotný stav v čase pred nástupom do ním špecifikovaných cieľ a netvrdil a ani nepreukázal, aký zdravotný stav nastal po

premiestnení do predmetných cieľ. Samotné stručné konštatovanie o „zhoršení zdravotného stavu“ žalobcom s odkazom na celkovú zdravotnú dokumentáciu žalobcu, je absolútne nepostačujúce, nakoľko neumožňuje objektívne porovnanie súčasného stavu, zdravotného stavu oproti stavu, v ktorom sa nachádzal žalobca pred umiestnením do predmetných cieľ. Odvolací súd zvyrazňuje, že v civilnom sporovom konaní sa neuplatňuje zásada vyšetrovacía, ale uvedené je principiálne založené na zásade kontradiktórnosti (kde je nutná procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení) a zásade dispozičnej a prejednávanej (kde zásadne žalobca disponuje vecou, avšak súd rozhoduje o pripustení veci).

16. Žalobca v konaní ďalej nijakým spôsobom nezdôvodnil, neuviedol akým spôsobom dospel práve k sume 5 000,- Eur, ako peňažného ekvivalentu primeranému k zhoršenému (avšak bližšie nešpecifikovanému) zdravotnému stavu. Keďže v danom prípade sa žalobca domáhal náhrady škody, bolo jeho povinnosťou v konaní preukázať, že peňažný nárok uplatňovaný v konaní v určitej výške zodpovedá charakteru a rozsahu vzniknutej škody, z ním špecifikovaných dôvodov. Žalobca v konaní uvedené súdu neuviedol, nevysvetlil a nepreukázal dôvodnosť nároku na náhradu škody právo vo výške 5 000,- Eur.

17. Pokiaľ sa týka príčinnej súvislosti, nakoľko v konaní nebol preukázaný samotný vznik škody a ani porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného, nemohla byť logicky preukázaná (a v skutočnosti ani v konaní nebola) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Žalobca nepreukázal aký bol v dobe podania žaloby jeho zdravotný stav, v čom spočívajú ťažkosti žalobcu, akým spôsobom sa to - ktoré konkrétne ochorenie prejavuje, nepreukázal, že by takýmto zdravotným stavom netrpel v čase pred umiestnením do predmetných cieľ a nepreukázal, že by k bližšie nekonkretizovanému zhoršeniu zdravotného stavu došlo práve a výlučne jeho pobytom v ním označených celách trvajúcim v celkovom rozsahu jedného mesiaca, t.j. nepreukázal to, že by sa tak udialo v dôsledku protiprávneho konania ústavu na výkon trestu.

18. Pokiaľ žalobca navrhoval výsluch svedkov (ním bližšie neuvedených, neoznačených) za účelom objasnenia okolností v akom stave sa žalobcom vymedzené cely nachádzali, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že uvedeným by neboli bližšie objasnené okolnosti ohľadom zdravotného stavu žalobcu (predchádzajúceho či súčasného), neboli by preukázané okolnosti rozhodujúce pre posúdenie vzniku škody, resp. jej výšky; uvedeným by ani nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným následkom a protiprávnym konaním žalovaného a nebolo by ani preukázané protiprávne konanie zo strany žalovaného, keďže od počiatku konania je zrejmá a nerozporovaná tá okolnosť, že predmetné cely, do ktorých bol žalobca umiestnený, boli nefajčiarske a na týchto sa počas jeho pobytu v nich nefajčilo. Žalobcom vznesené návrhy na dokazovanie tak nekorešpondovali s predmetom konania, ktorý podanou žalobou určil samotný žalobca.

19. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní poukazuje na znalecký posudok č. 69/2018 vypracovaný pre posúdenie zdravotného stavu odsúdeného v konaní o návrhu odsúdeného na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody a upustenie od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, k tomuto odvolací súd uvádza, že pokiaľ by i uvedený znalecký posudok v odvolacom konaní pripustil ako novotu v zmysle § 366 Civilného sporového poriadku, uvedeným žalobca preukazuje ochorenie - arteriálnu hypertenziu (zvýšený krvný tlak), ktorého liečba obnáša a spočíva „v úprave životosprávy a medikácii, pričom potrebná je korekcia nadváhy, správne spravovanie, obmedzenie príjmu kuchynskej soli, zanechanie fajčenia a primeraná fyzická aktivita“. Uvedené je však bez akejkoľvek dôkaznej relevancie vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, nakoľko žalobca ním ani v odvolacom konaní spoľahlivo a jednoznačne nepreukazuje, že konštatované ochorenie arteriálna hypertenzia vzniklo v rozhodnom čase po umiestnení žalobcu v ním označených celách, resp. že by došlo k akémukoľvek jeho zhoršeniu a že sa tak udialo v dôsledku umiestnenia žalobcu v týchto celách v celkovom časovom rozsahu jedného mesiaca. Uvedená konštatovaná korekcia nadváhy správne stravovanie, obmedzenie príjmu kuchynskej soli, zanechanie fajčenia a primeraná fyzická aktivita sú všeobecne aplikovateľné na väčšinu populácie, dokonca i na celkom zdravého človeka. Odvolací súd tak konštatuje, že žalobca ani v odvolacom konaní nepreložil súdu také dôkazy, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci, než ako rozhodol súd prvej inštancie. Žaloba žalobcu je zjavne nedôvodná, nie sú v nej preukazované a dokonca ani tvrdené rozhodujúce okolnosti, potrebné pre pozitívne rozhodnutie vo veci. S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil ako vecne správny.

20. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i výrok rozsudku o trovách konania označený ako výrok II. rozsudku a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne i v tejto časti, keďže v konaní by bol procesne úspešný žalovaný, ktorému by v zmysle § 255 CSP prináležal nárok na náhradu trov konania, avšak keďže žalovaný nebol zastúpený právnym zástupcom, náhradu trov konania nežiadal priznať a preukázateľne mu ani žiadne trovy v súvislosti s konaním nevznikli, súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie i v závislom druhom výroku potvrdil ako vecne správne.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a konštatoval, že žalovanému ako procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní by prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak keďže žalovanému preukázateľne žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, odvolací súd žalovanému, hoc procesne úspešnej stany sporu v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).